

В найчеснородніший з вогнів
Живі я кидаю долоні
І мертві голови богів
І дніщо знидили в полоні
Ти вогню так мені велів

Зірки рвонули в буйну ристь
Майбутності несучи тавра
По табунах що розбрелись
Заржали огирі кентаври
Залементіла всяка рість

Нема голів нема вже й глав
Де дівся Бог моєї юні
Любов зненацька стала зла
Гори кипи в племіннім шумі
Душе роздягшись догола

Серця звисають із гілок
Вогні завітти по отаві
Головосіку чути зойк
І зорі падають криваві
Усе ж то голови жінок

Тебе тримає як вельон
Пришпилена до міста річка
Та й камінь зрушить Амфіон
Ти чуєш знову перекличка
Пий чари ті за тоном тон